JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
F. G. JACOBS
16 päivänä syyskuuta 1999 *

1. Käsiteltävässä asiassa komissio vaatii todettavaksi, että eräät Belgian lainsäädännön yksityisiä turva-alan yrityksiä koskevat säännökset ovat vastoin perustamissopimuksen mukaisia palvelujen tarjoamisen vapauden, sijoittautumisvapauden ja työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatteita.

Belgian lainsäädäntö

2. Kyseinen lainsäädäntö on 10.4.1990 annettu Loi sur des entreprises de gardiennage, sur les entreprises de sécurité et sur les services internes de gardiennage (laki vartioimisyrityksistä, turva-alan yrityksistä ja sisäisistä vartiointipalveluista), sellaisena kuin se on muutettuna 18.7.1997 annetulla lailla.

3. Vartioimisyritysten toimialaan kuuluu kyseisen Belgian lain 1 §:n 1 momentissa olevan määritelmän mukaan henkilöiden, omaisuuden ja omaisuuskuljetusten vartiointi ja turvaaminen sekä hälytyskeskusten ylläpito itsenäisenä palvelun tarjoajana. Lain 1 §:n 2 momentin mukaan laki koskee myös sisäisiä vartiointipalveluja enimmäkseen samanlaisissa tehtävissä, siltä osin kuin ne toimivat paikoissa, minne yleisöllä on pääsy. Lain 1 §:n 3 momentissa määritellyt turva-alan yritykset suunnittelevat, asentavat, huoltavat ja korjaavat hälytysjärjestelmiä.

4. Kyseisen Belgian lain 2 ja 4 §:n mukaan vartioimisyritystä, sisäistä vartiointipalvelua tai turva-alan yritystä johtavan tai harjoittavan henkilön on saatava sisäasiainministeriltä lupa, jonka voi saada vain tiettyjen edellytysten täyttyessä. Vartiointiyrityksille ja sisäisille vartiointipalveluille on asetettu tiukemmat edellytykset kuin turva-alan yrityksille.

5. Lain 2 §:n 3 momentin mukaan vartioimisyritykset voivat olla Euroopan unionin jonkin jäsenvaltion lainsäädännön mukaisia oikeushenkilöitä; niiden toimipaikan (siège d'exploitation) on kuitenkin oltava Belgiassa.

* Alkuperäinen kieli: englanti.

6. Lain 5 §:n 3 ja 7 momentin mukaan kaikkien vartioimisyrityksen tai sisäisen vartiointipalvelun johtoon kuuluvien sekä vartioimisyrityksen hallituksen jäsenten, jotka osallistuvat tosiasiallisesti liikkeen johtamiseen, on asuttava Belgiassa pysyvästi tai ainakin vakituisesti. Asuinpaikkaa koskevaa samaa vaatimusta sovelletaan lain 6 §:n 3 ja 7 momentin mukaan myös henkilöihin, joista käytän nimitystä vartiointihenkilöstö — toisin sanoen kaikki työntekijät hallintohenkilöstöä ja logistisissa tehtävissä toimivaa henkilöstöä lukuun ottamatta. Tällaisia asuinpaikkaa koskevia vaatimuksia ei sovelleta turvaalan yrityksiin (5 §:n 7 momentti ja 6 §:n 7 momentti).

7. Lain 8 §:n mukaan vartioimisyrityksen ja sisäisen vartiointipalvelun lukuun työskentelevällä vartiointihenkilöstöllä on oltava sisäasiainministeriön antama henkilökortti.

Menettely

8. Komissio pyysi vuonna 1995 Belgian viranomaisilta lisätietoja kyseisestä Belgian laista. Viranomaiset antoivat tiedot, mutta komissio katsoi, että eräät säännökset olivat yhteensopimattomia yhteisön oikeuden kanssa ja pyysi 11.4.1996 päivätyssä kirjeessä esittämässään virallisessa huomautuksessa Belgian hallitusta esittämään käsityksensä.

9. Belgian hallitus esitti 14.6.1996 päivätyissä huomautuksissaan näkemyksenään, että nämä maan lainsäädännön mukaiset rajoitukset olivat oikeutettuja perustamissopimuksen mukaisten asianomaisten, yleiseen järjestykseen ja yleiseen turvallisuuteen perustuvien poikkeusten nojalla.

10. Komissio oli eri mieltä ja lähetti 10.6.1997 Belgian hallitukselle perustellun lausunnon kehottaen sitä mukautumaan lausuntoon kahden kuukauden kuluessa.

11. Belgian hallitus korosti 6.5.1998 päivätyssä vastauksessaan yksityisen turvaalan erityisluonnetta, alan läheistä yhteyttä yleisen järjestyksen ylläpitämiseen, josta valtio on vastuussa, sekä tarvetta valvoa sitä asianmukaisesti, kuten useat Belgiassa vähän aikaisemmin sattuneet välikohtaukset osoittivat. Kyseinen hallitus totesi vielä, että vartioimisyrityksiä koskevat säännökset vaihtelivat suuresti jäsenvaltiosta toiseen.

12. Komissio pysyi kannassaan ja nosti 29.9.1998 nyt käsiteltävän kanteen, jossa se vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että

"Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen 48, 52 ja 59 artiklan (joista on muutettuina tullut EY 39, EY 43 ja EY 49 artikla) mukaisia velvoitteitaan, koska se on antanut 10.4.1990 loi sur les entreprises de gardiennage, sur les entreprises de sécurité et

sur les services internes de gardiennage -nimisessä laissa (laki vartioimisyrityksistä, turva-alan yrityksistä ja sisäisistä vartiointipalveluista) säännökset, joiden mukaan

a) mainitussa laissa tarkoitetun yrityksen toiminta edellyttää etukäteen annettua lupaa, johon liittyy eräitä ehtoja, nimittäin:

— velvoite, jonka mukaan vartioimisyrityksellä on oltava toimipaikka Belgiassa;

— velvoite, jonka mukaan henkilöillä, jotka

— vastaavat vartioimisyrityksen tai sisäisen vartiointipalvelun tosiasiallisesta johtamisesta

tai

— ovat työssä sellaisessa yrityksessä tai sellaisen yrityksen lukuun taikka osallistuvat sen toimintaan, lukuun ottamatta yrityksen sisäisissä hallinto- tai logistiikkatehtävissä toimivaa henkilöstöä,

on oltava kotipaikka tai ainakin vakituinen asuinpaikka Belgiassa;

— velvoite, jonka mukaan toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneella yrityksellä on oltava toimilupa riippumatta niistä selvityksistä ja takeista, jotka yritys on jo esittänyt toimintansa harjoittamiseksi siinä jäsenvaltiossa, johon se on sijoittautunut;

b) jokaisella, joka aikoo suorittaa Belgiassa vartiointia tai sisäistä vartiointipalvelua, on oltava tämän lain mukaisesti myönnetty henkilökortti."

13. Yhteisöjen tuomioistuin antoi 29.10.1998 asiassa C-114/97, komissio vastaan Espanja, [1] tuomion, jossa se totesi, että "Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut" näiden samojen artiklojen mukaisia "velvoitteitaan, koska se on pitänyt voimassa [säännökset, joiden] mukaan luvan saaminen yksityisten turva-alan toimintojen suorittamiseen edellyttää turva-alan yritysten osalta sitä, että niillä on Espanjan kansalaisuus ja että niiden

1 — Kok. 1998, s. I-6717.

hallintoelimien jäsenet ja johtajat asuvat Espanjassa, ja turvapalveluja suorittavien henkilöiden osalta sitä, että heillä on Espanjan kansalaisuus".

14. Belgian kuningaskunta toimitti 8.12.1998 vastinekirjelmänsä, jossa se hyvin lyhyesti toisti näkemyksensä siitä, että yksityisiä turva-alan toimintoja ei voida rinnastaa muihin liikepalveluihin, että yhteisön ja useissa tapauksissa myös kansallisten oikeussääntöjen puuttuessa on välttämätöntä säätää asiasta Belgian laissa ja että vartioimisyritykset voivat uhata todellisuudessa ja riittävän vakavasti yhteiskunnan perustavanlaatuisia etuja eli yleistä järjestystä ja yleistä turvallisuutta.

15. Se totesi kuitenkin myös, että se oli ottanut huomioon asiassa komissio vastaan Espanja annetun tuomion ja että se harkitsi parhaillaan, mihin toimenpiteisiin se ryhtyisi Belgian lainsäädännön muuttamiseksi, luvaten ilmoittaa yhteisöjen tuomioistuimelle heti, kun lainmuutokset on hyväksytty. Todettakoon myös, että Belgian hallitus ei nimenomaisesti vaatinut, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää kanteen, ja että se luopui oikeudestaan vastata komission tässä asiassa antamaan täysin muodolliseen vastaukseen. Se ei myöskään pyytänyt, että yhteisöjen tuomioistuin kuulisi sitä suullisessa käsittelyssä.

Arviointi

16. Kanteen kokonaistarkastelun ja oikeudenkäyntiä edeltäneen menettelyn perusteella on ilmeistä, että komissio riitauttaa ensisijaisesti neljä erilaista Belgian lainsäädäntöön sisältyvää säännöstä: velvollisuuden, jonka mukaan vartioimisyrityksen toimipaikan on oltava Belgiassa, johtoa ja vartiointihenkilöstöä koskevat asuinpaikkavaatimukset, kaikkien turva-alan toimintojen luvanvaraisuuden sekä henkilökorteista annetut säännökset.

17. Ensinnäkään vaatimus, jonka mukaan vartioimisyrityksen toimipaikan on oltava Belgiassa, ei ole selvä siltä osin, onko Belgiassa olevan toimipaikan oltava vartioimisyrityksen ainoa tai pääasiallinen toimipaikka vai voiko se olla yksi useista toimipaikoista. Vaatimus, jonka mukaan yrityksellä on oltava pysyvä toimipaikka jäsenvaltiossa, tekee kuitenkin perusominaisuutensa vuoksi mahdottomaksi tarjota tilapäisesti palveluja valtiosta toiseen, minkä vuoksi kyseinen säännös rajoittaa palvelujen tarjoamisen vapautta.

18. Toiseksi sekä johtoa että henkilökuntaa koskevat asuinpaikkavaatimukset — erityisesti yhdessä sen vaatimuksen kanssa, että vartioimisyritysten liikepaikan on oltava Belgiassa — vaikeuttaa sitä tai jopa

estää sen, että vartioimisyritykset, jotka eivät ole sijoittautuneet Belgiaan, voisivat tarjota siellä vartioimispalveluja tai että henkilöt, jotka eivät asu Belgiassa, voisivat perustaa siellä vartioimisyrityksen. Vaatimukset merkitsevät sen vuoksi sekä palvelujen tarjoamisen vapauden että sijoittautumisvapauden rajoittamista. [2]

19. Vartiointihenkilöstöä koskeva asuinpaikkavaatimus estää ulkomailla asuvia työntekijöitä — etenkin rajatyöntekijöitä — työskentelemästä Belgiaan sijoittautuneessa vartioimispalveluja tarjoavassa yrityksessä. Oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate kieltää sekä kansalaisuuteen perustuvan avoimen syrjinnän että samaan lopputulokseen johtavan peitellyn syrjinnän, myös kotipaikkaan perustuvan erottelun sisältävät säännökset, joita sovelletaan pääasiallisesti ulkomaalaisten vahingoksi. [3] Vaatimus, jonka mukaan eräillä vartioimisyritysten palveluksessa olevilla henkilöstöryhmillä on oltava vähintään vakinainen asuinpaikka Belgiassa, loukkaa siten perustamissopimuksessa taattua työntekijöiden vapaata liikkuvuutta.

20. Kolmanneksi, etukäteen myönnettyä lupaa koskeva vaatimus eli säännökset, joiden mukaan toiseen jäsenvaltioon sijoittautunut yritys saa tarjota tiettyjä palveluja vain saatuaan hallinnollisen luvan, merkitsee — etenkin, jos kysymys on satunnaisesta palvelun tarjoamisesta, ja siinäkin tapauksessa, että niitä sovelletaan yhdenmukaisesti sekä kotimaisiin että muissa jäsenvaltioissa oleviin palvelun tarjoajiin — palvelujen tarjoamisen vapauteen valtiosta toiseen kohdistuvaa rajoitusta. [4]

21. Samoista syistä neljäs vaatimus, jonka mukaan Belgiassa työskentelevällä vartiointihenkilöstöllä on aina oltava Belgian viranomaisten antama henkilökortti, muodostaa esteen palvelujen tarjoamisen vapaudelle. Korttien hankkimisen edellyttämät, mahdollisesti kalliit ja aikaavievät muodollisuudet vaikeuttavat palvelujen satunnaista tarjoamista valtiosta toiseen, esimerkiksi omaisuuskuljetusten turvaamista kansainvälisessä kauttakulkuliikenteessä.

22. Sen vuoksi on selvää, eikä Belgian hallitus ole sitä missään vaiheessa kiistänytkään, että kysymyksessä olevat neljä vaatimusta todella rajoittavat palvelujen tarjoamisen vapautta, sijoittautumisvapautta ja työntekijöiden vapaata liikku-

2 — Ks. alaviitteessä 1 mainittu asia komissio v. Espanja, tuomion 44 kohta.

3 — Ks. esim. asia C-350/96, Clean Car Autoservice, tuomio 7.5.1998 (Kok. 1998, s. I-2521, 27—30 kohta).

4 — Ks. esim. asia C-43/93, Vander Elst, tuomio 9.8.1994 (Kok. 1994, s. I-3803, 14 ja 15 kohta).

vuutta. Kysymys on selvästi vain siitä, ovatko täten asetetut rajoitukset oikeutettuja.

23. EY:n perustamissopimuksen 48 artiklan 3 kohdan ja 56 artiklan 1 kohdan (joista on muutettuina tullut EY 39 artiklan 3 kohta ja EY 46 artiklan 1 kohta) mukaan vapaan liikkuvuuden ja sijoittautumisvapauden rajoituksia koskevaa kieltoa ei sovelleta, jos toimenpiteet ovat perusteltuja yleisen järjestyksen, yleisen turvallisuuden tai kansanterveyden vuoksi, ja EY:n perustamissopimuksen 66 artiklassa (josta on tullut EY 55 artikla) tämä poikkeus ulotetaan koskemaan palvelujen tarjoamisen vapauden rajoituksia. EY:n perustamissopimuksen 55 artiklan (josta on tullut EY 45 artikla) mukaan, luettuna yhdessä 66 artiklan kanssa, sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden rajoituksia koskevaa kieltoa ei sovelleta toimintaan, joka liittyy julkisen vallan käyttöön.

24. Belgian hallitus pyrki hallinnollisen menettelyn aikana tukeutumaan näihin poikkeuksiin, ja sen pintapuolisen vastinekirjelmän voidaan tulkita merkitsevän tässä käsityksessä pitäytymistä yhteisöjen tuomioistuimessa.

25. Tämän olettamuksen perusteella käsittelen seuraavassa lyhyesti näitä perusteluja.

26. Ensinnäkään ei ole mitään perustetta katsoa, että yksityiset vartioimisyritykset käyttäisivät millään tavoin julkista valtaa. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi asiassa komissio vastaan Espanja antamassaan tuomiossa,[5] että yksityisiä turva-alan toimintoja harjoittavat yritykset ja yksityisiä turvapalveluja suorittavat henkilöt eivät välittömästi ja nimenomaisesti osallistu Espanjan lainsäädännön mukaiseen julkisen vallan käyttöön. Belgian hallitus ei ole missään vaiheessa esittänyt näyttöä, joka osoittaisi, että tilanne Belgiassa olisi jollain tavoin erilainen. Kuten julkisasiamies Alber korosti asiassa komissio vastaan Espanja esittämässään ratkaisuehdotuksessa,[6] se, että turva-alan yritykset voivat avustaa poliisia, ei merkitse, että ne siten käyttäisivät julkista valtaa.

27. Jälkimmäisten poikkeusten osalta, joihin Belgian hallitus on vedonnut, yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että yleisen järjestyksen käsitteeseen voidaan vedota vain, kun on kyse yhteiskunnan perustavanlaatuista etua uhkaavasta todellisesta ja riittävän vakavasta vaarasta. Yleisen järjestyksen vuoksi olevaa poikkeusta on tulkittava suppeasti, kuten kaikkia poikkeuksia perustamissopimuksen perusperiaatteista.[7]

28. Vastinekirjelmässään Belgian hallitus katsoo perusteita esittämättä, että jokainen vartioimisyritys muodostaa sellaisen todellisen ja riittävän vakavan, yleisen järjes-

5 — Edellä alaviitteessä 1 mainittu asia C-114/97, tuomion 35—39 kohta.

6 — Ratkaisuehdotuksen 27 kohta.

7 — Ks. asia C-348/96, Calfa, tuomio 19.1.1999 (Kok. 1999, s. I-11, 21 ja 23 kohta).

tyksen vaatimuksiin kohdistuvan uhkan. Se väitti vastauksessaan perusteltuun lausuntoon, että yleisen järjestyksen vaatimuksia uhkaa ristiriitojen vaara, joka johtuu yksityisten turvallisuuspalvelujen tarjoajien tunkeutumisesta poliisin toimivaltapiiriin ja mahdollisuudesta, ettei yleisö ehkä kykene erottamaan yksityistä turvallisuushenkilöstöä poliisin henkilökunnasta.

29. En voi päätellä pelkästään näiden väitteiden perusteella — sikäli kuin Belgian hallitus todellakin pitäytyy niissä edelleen — että joka ikinen vartioimisyritys merkitsisi yleisen järjestyksen vaatimuksiin kohdistuvaa vakavaa uhkaa.

30. Kyseisiä toimialoja ei myöskään voida ryhmäkohtaisesti jättää perustamissopimuksen yleisten määräysten ulkopuolelle. Asiassa komissio vastaan Espanja [8] yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että "jäsenvaltioilla on oikeus rajoittaa henkilöiden vapaata liikkuvuutta yleisen järjestyksen, yleisen turvallisuuden ja kansanterveyden perusteella; tällä oikeudella ei ole tarkoitus saattaa yksityisen turva-alan kaltaisia talouselämän aloja tämän periaatteen soveltamisen ulkopuolelle alalle pääsyn osalta — — ".

31. On totta, että tämä toteamus kohdistettiin erityisesti henkilöstölle asetettuun kansalaisuusedellytykseen. Belgiassa ei ole asetettu sellaista edellytystä, mutta oikeudenkäynnin kohteena olevat säännökset merkitsevät välillistä tai peiteltyä syrjintää, koska niissä asetetaan erityisiä rajoituksia muissa jäsenvaltioissa asuville henkilöille tai niihin sijoittautuneille yrityksille. Tämä lopputulos voidaan sen vuoksi mielestäni vaikeuksitta ulottaa koskemaan syrjinnän kaikkia muotoja. Työntekijöiden vapaan liikkuvuuden, sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden rajoituksia koskevien poikkeusten läheinen keskinäinen yhteys huomioon ottaen ei myöskään ole mitään syytä rajoittaa sen soveltamisalaa vain työsuhteisiin.

32. Vaikka oletettaisiin, että jotkin turvallisuuspalvelujen tarjoajiin kohdistuvat perustamissopimuksessa taattuja perusvapauksia rajoittavat kansalliset toimenpiteet olisivat perusteltuja yleisen järjestyksen vuoksi, sellaisten toimenpiteiden on kuitenkin aina noudatettava suhteellisuusperiaatetta. Sellaisten kansallisten toimenpiteiden, jotka voivat haitata perustamissopimuksessa taattujen perusvapauksien käyttämistä tai tehdä näiden vapauksien käyttämisestä vähemmän houkuttelevaa, on oltava omiaan takaamaan niillä tavoiteltavan päämäärän toteutuminen, eivätkä ne saa puuttua perusvapauteen enempää kuin on tarpeen tämän päämäärän saavuttamiseksi. [9]

33. Belgian lainsäädäntö näyttää kohdistavan erityisiä rajoituksia muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneisiin vartioimisyrityk-

8 — Tuomion 42 kohta.

9 — Asia C-55/94, Gebhard, tuomio 30.11.1995 (Kok. 1995, s. I-4165, 37 kohta).

siin, jotka täyttävät kaikki sijoittautumisvaltiossa voimassa olevat hallinnolliset edellytykset ja jotka tarjoavat — mahdollisesti satunnaisesti — vartiointipalveluja Belgiassa tai jopa valtiosta toiseen ulottuvia palveluja, kuten omaisuuskuljetusten turvaaminen kansainvälisessä kauttakulkuliikenteessä.

34. Komissio on korostanut, ettei se kiistä hallituksen vartioimisyrityksiin kohdistamien valvontatoimien oikeutusta — se ei vastusta esimerkiksi säännöksiä virkapuvun käytöstä, ampuma-aseiden kantamisesta, velvollisuudesta ilmoittaa suoritetuista toimenpiteistä siviili- ja poliisiviranomaisille tai yksityisten vartioimisyritysten asettamista poliisin valvonnan alaisiksi — vaan ainoastaan tämän valvonnan toteuttamisen muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneita yrityksiä ja niissä asuvia henkilöitä syrjivällä tavalla. Se toteaa myös, että Belgian viranomaisten kuuluisi ottaa huomioon ne todisteet ja takeet, jotka vartioimisyritys on esittänyt harjoittaakseen toimintaansa jäsenvaltiossa, jonne se on sijoittautunut.

35. Belgian hallitus ei kiistänyt vastinekirjelmässään komission esittämiä perusteluja tältä osin. Se totesi päinvastoin tutkivansa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa komissio vastaan Espanja antaman tuomion perusteella, mihin toimenpiteisiin sen pitäisi ryhtyä muuttaakseen Belgian lainsäädäntöä vartioimispalvelujen tarjoajiin kohdistuvan tehokkaan ja oikeasuhtaisen valvontajärjestelmän luomiseksi. Se lupasi lisäksi ilmoittaa yhteisöjen tuomioistuimelle, kun asianmukaiset toimenpiteet on toteutettu.

36. Belgian hallitus lähetti 23.8.1999 yhteisöjen tuomioistuimelle jäljennöksen 10.4.1990 annetun Belgian lain muuttamisesta 9.6.1999 annetusta ja Moniteur Belgessä 29.7.1999 julkaistusta laista sekä kirjeestä, jossa se pyysi komissiota jättämään tämän oikeudenkäynnin sikseen.

37. Yhteisöjen tuomioistuimen asiana ei ole arvioida tämän lainmuutoksen sisältöä tämän asian yhteydessä; oikeuskäytännössä on vakiintuneesti katsottu, että arvioitaessa sitä, onko jäsenvaltio jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan, on otettava huomioon tilanne sellaisena kuin se on perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä. [10] Totean kuitenkin, että 9.6.1999 annettu laki näyttää lieventävän sijoittautumis- ja kotipaikkavaatimuksia, koska siinä säädetään, että yritysten toimipaikan on oltava ja asianomaisten henkilöryhmien on asuttava jossakin Euroopan unionin jäsenvaltiossa, muttei välttämättä Belgiassa. Ministeriön myöntämää lupaa ja Belgian viranomaisten antamaa henkilökorttia koskevia säännöksiä ei kuitenkaan näytä muutetun.

10 — Ks. esim. asia C-316/96, komissio v. Italia, tuomio 16.12.1997 (Kok. 1997, s. I-7231, 14 kohta).

Ratkaisuehdotus

38. Näillä perusteilla ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) toteaa, että Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen 48, 52 ja 59 artiklan (joista on muutettuina tullut EY 39, EY 43 ja EY 49 artikla) mukaisia velvoitteitaan, koska se pitää voimassa vartioimisyrityksistä, turva-alan yrityksistä ja sisäisistä vartiointipalveluista 10.4.1990 annetun lain, siltä osin kuin siinä säädetyn järjestelmän mukaan vartioimisyrityksen toimipaikan on oltava Belgiassa, johdon ja vartiointihenkilöstön on ainakin asuttava vakinaisesti Belgiassa, kaikki turva-alan palvelutoiminnat edellyttävät etukäteen myönnettyä lupaa ja Belgiassa työskentelevällä vartiointihenkilöstöllä on oltava Belgian viranomaisten antama henkilökortti

2) velvoittaa Belgian kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.